

Datum van inontvangstneming : 24/09/2025

Zaak C-537/25

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

6 augustus 2025

Verwijzende rechter:

Consiglio di Stato (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

5 augustus 2025

Verzoekende partij:

Amazon Italia Transport S.r.l.

Verwerende partij:

Autorità per le garanzie nelle comunicazioni

ITALIAANSE REPUBLIEK

De Consiglio di Stato (hoogste bestuursrechter, Italië)

Afdeling rechtspraak (Zesde kamer)

heeft de navolgende

BESLISSING

gegeven op het beroep [OMISSIS] ingesteld door

Amazon Italia Transport S.r.l., [OMISSIS]

tegen

Autorità per le garanzie nelle comunicazioni (regelgevende instantie voor de communicatiesector), [OMISSIS]

in tegenwoordigheid van

Ministero delle Imprese e del Made in Italy (ministerie van het Bedrijfsleven en Made in Italy, Italië), [OMISSIS]

tot vernietiging

van het tussen partijen gewezen vonnis van de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (bestuursrechter in eerste aanleg Latium, Italië; hierna: „TAR”)

(Eerste kamer) nr. 18864/2023.

[OMISSIS]

I. BESTREDEN BESLUIT

- 1 Bij besluit nr. 400/18/CONS van 25 juli 2018 (hierna ook: „het besluit”) heeft de Autorità per le garanzie nelle comunicazioni (regelgevende instantie voor de communicatiesector, Italië; hierna: „Agcom”):
 - vastgesteld dat de vennootschappen Amazon Italia Logistica S.r.l., Amazon Italia Transport S.r.l. en Amazon Italia Services S.r.l. (de drie vennootschappen worden hierna respectievelijk aangeduid met de afkortingen „AIL”, „AIT” en „AIS” en gezamenlijk als „Amazon”) gedragingen hebben gesteld die in strijd zijn met artikel 6 van D.lgs. n. 261/1999 (wetsbesluit nr. 261/1999; hierna: „d.lgs. nr. 261/1999”) en artikel 8 van de „Regolamento in materia di titoli abilitativi per l’offerta al pubblico di servizi postali” (regeling voor vergunningen voor het aanbieden van postdiensten aan het publiek; hierna: „vergunningsregeling”);
 - aan elk van voornoemde vennootschappen, en aan de vennootschappen die er respectievelijk enig vennoot van zijn, geldboeten opgelegd;
 - voornoemde vennootschappen gelast af te zien van verdere gedragingen die in strijd zijn met het verbod om postactiviteiten uit te oefenen zonder de vereiste vergunning en hun situatie te regulariseren door een algemene machtiging aan te vragen.
- 2 Aan AIL en AIT wordt verweten dat zij op het Italiaanse grondgebied, zonder over de vereiste vergunning te beschikken, een unitair netwerk tot stand hebben gebracht om fasen van de postdienst te verzorgen, waarvan zij de juridische, technische en economische voorwaarden hebben bepaald en waarbij zij voor de bezorgfase een beroep hebben gedaan op enkele vennootschappen waarvan er zeven niet over een algemene machtiging beschikten om deze dienst te verrichten. De aan AIS verweten administratieve overtreding betreft het bezit en het beheer van afhaalpunten (lockers) zonder over de daarvoor vereiste vergunning te beschikken.
- 3 In de motivering van het besluit heeft de Agcom vastgesteld dat:

- de vennootschappen van de Amazon-groep, voor de producten die door derde verkopers op de marktplaats (*marketplace*) te koop worden aangeboden, een bezorgdienst aan de eindafnemers hebben georganiseerd die op geen enkele wijze verschilt van de bezorgdienst die door andere exploitanten van postdiensten, zoals koerierdiensten, wordt verricht en die de gewone verwerkingsfasen van de postcyclus omvat: van het sorteren tot het bezorgen aan de eindafnemers op het adres van de geadresseerde of in een locker;
- Amazon, na ontvangst van de aankooporder, de goederen uit het magazijn haalt, deze verpakt en etiketteert, en dat zodra het gekochte artikel klaar is voor verzending, het moet worden bezorgd: dit kan gebeuren via de nationale exploitanten van postdiensten die al op de markt aanwezig zijn of, op dit moment alleen in bepaalde gebieden, via het eigen netwerk door middel van de dienst Amazon Logistics (die, naast de naam van de dienst, ook de naam is van een bedrijfseenheid van Amazon Italia Transport S.r.l.);
- de goederen, nadat zij zijn verpakt en zijn voorzien van een etiket met de naam, het adres en de postcode van de geadresseerde, voor levering klaargemaakte zendingen worden die de postverwerkingscyclus kunnen doorlopen, en dat de daaropvolgende verdeling over de koerierdiensten, onder meer op basis van bezorgtijden en bediende gebieden, in alle opzichten onder de fase van het sorteren valt die kenmerkend is voor de activiteitscyclus van alle exploitanten van postdiensten;
- in de beschrijving aan de klanten van de verschillende leveringswijzen de dienst Amazon Logistics op gelijke voet wordt geplaatst met die van andere gewone koerierdiensten en dat de gebruikte terminologie ondubbelzinnig is aangezien zij de voorwaarden bevat die het aanbod van de dienst aan de klanten (kopers/consumenten) kenmerken alsook de beschrijving en de voorwaarden van de dienst (traceerbaarheid, leveringstermijnen enzovoort), zoals op de website vermeld en aan de kopers gericht, dat zij zo een unitaire dienst vormen die in geen enkel opzicht verschilt van de door andere koerierdiensten verrichte dienst;
- de sorteeractiviteit die in de logistieke centra van Amazon Logistics wordt verricht, progressief van aard is: er wordt een eerste sortering verricht om de pakketten te verdelen over alle koerierdiensten, zowel de dienst Amazon Logistics als de gewone koerierdiensten: de gewone koerierdiensten verzorgen dan, na overname van de zendingen, de dienstverlening tot en met de levering aan de geadresseerde, terwijl de door Amazon Logistics verrichte sorteeractiviteiten bestaan in het verdelen van de pakketten over de verschillende delivery stations van Amazon Logistics, waar de pakketten vervolgens worden verdeeld over de lokale koerierdiensten („delivery service providers” of „pakketbezorgdiensten”) die de pakketten dan aan de eindafnemer bezorgen;
- de beschreven activiteiten sorteeractiviteiten zijn die normaal door alle exploitanten van postdiensten worden verricht, dat zij onder de sectorale wetgeving vallen als fasen in de postverwerkingscyclus en dat zij derhalve

activiteiten zijn die als postdiensten kunnen worden gekwalificeerd en alleen mogen worden verricht door exploitanten die over de vereiste vergunning beschikken.

- 4 Wat specifiek de mogelijkheid betreft om de organisatie van de bezorgdienst via het netwerk van lokale exploitanten volledig aan Amazon toe te rekenen, en wat betreft de bestuurs- en coördinatiebevoegdheden die Amazon uitoefent ten aanzien van deze exploitanten, is het besluit als volgt onderbouwd (punten 4.3. en 4.4.):

– AIT houdt toezicht op de naleving van de dagelijkse planning van de leveringen en het feit dat Amazon geen eigen wagenpark heeft, lijkt volledig irrelevant, aangezien een ondernemer de verschillende fasen van de postdienst ofwel zelf kan uitvoeren, ofwel de laatste fase van de postdienst – de bezorging – aan derden kan toevertrouwen door gebruik te maken van hun activiteiten en hun voertuigen;

– de „lokale exploitanten” waarop AIT een beroep doet, verliezen al hun autonomie en onafhankelijkheid, zoals blijkt uit het feit dat het pakket noch de naam noch het logo draagt van de lokale koerierdienst die het pakket aflevert, dat de onlinekoper/geadresseerde als enige referentie Amazon Logistics heeft en dat hij op geen enkele manier te weten kan komen welke lokale exploitant het pakket moet afleveren of reeds heeft afgeleverd;

– Amazon treedt op als principaal van de bezorgdienst die via de lokale koerierdiensten wordt verricht, aangezien zij de dienst zelf aanbiedt, deze volgens haar eigen behoeften organiseert en eenzijdig de technische en economische voorwaarden ervan vaststelt;

– elk aspect van het hele proces wordt gecontroleerd en gecoördineerd door precieze instructies te geven aan de lokale koerierdiensten, op het gebied van: a) het personeel, inclusief het personeel van onderaannemers, dat wordt ingezet voor de leveringen voor rekening van Amazon, die bijvoorbeeld te allen tijde en naar eigen goeddunken kan verzoeken om een werknemer te ontslaan; b) de ritten: Amazon organiseert de bezorgroute door de meest efficiënte route te bepalen en de lokale koerierdiensten moeten alle informatie over de bezorgfase invoeren in de smartphones die zij krijgen en die worden gebruikt om de bezorgdienst te organiseren; c) de prestatie-indicatoren: Amazon controleert dagelijks nauwgezet en rechtstreeks de uitvoering van het toegewezen werkprogramma met een tabel (KPI) waarmee het behalen van de prestatie-indicatoren kan worden gemeten; d) de tarieven; e) de terbeschikkingstelling van apparatuur/hulpmiddelen aan het personeel; f) het gebruik van systemen om voertuigen te traceren; g) de veiligheidsaspecten; h) het beheer van retourzendingen; i) het ophalen van de zendingen en/of terugbrengen ervan naar het „delivery station”;

– de bezorgfase wordt in geen enkel opzicht anders uitgevoerd dan zij door werknemers van de traditionele exploitanten van postdiensten wordt uitgevoerd en

omvat vanuit organisatorisch oogpunt een sorteeractiviteit waarbij aan de werknemers van de lokale koerierdiensten de in een bepaald gebied te bezorgen zendingen worden toevertrouwd;

– het feit dat de lokale koerierdiensten niet uitsluitend voor Amazon werken, is irrelevant, aangezien het ontbreken van een exclusieve band inherent is aan het gebruikte organisatiemodel, omdat het ertoe strekt een extreme flexibiliteit te waarborgen die wordt nagestreefd bij de zoektocht naar nieuwe potentiële „lokale koerierdiensten”;

– wanneer wordt gekeken naar de feiten en niet louter naar hoe de dingen lijken te zijn, blijkt dat de lokale koerierdiensten extern worden aangestuurd door de „moederentiteit” Amazon: de mate van zelfbeschikking en de beheersautonomie van de lokale exploitanten worden, hoewel zij formeel autonoom zijn, volledig ingeperkt ten gunste van de moederentiteit, waardoor één organisatie van activiteiten en werknemers ontstaat, die integraal deel uitmaakt van een globale dienst, zowel intern binnen de organisatie als wat de externe perceptie ervan door de klant betreft;

– bijgevolg is de „moederentiteit” verplicht om na te gaan of de sectorregels worden nageleefd en in casu heeft Amazon de verplichting na te gaan of de lokale koerierdiensten daadwerkelijk in het bezit zijn van de door de Agcom voorgeschreven vergunning, overeenkomstig de algemene beginselen inzake controle en toezichtplicht.

II. VONNIS IN EERSTE AANLEG

- 5 De drie bovengenoemde vennootschappen van Amazon hebben het besluit in afzonderlijke beroepsprocedures aangevochten bij de TAR.
- 6 De onderhavige zaak vloeit voort uit het door AIT ingestelde beroep, dat door de rechter in eerste aanleg geheel is verworpen.
- 7 De TAR heeft er, voor zover hier van belang, op gewezen dat volgens de uitlegging van richtlijn 97/67/EG in de rechtspraak van het Hof van Justitie „een onderneming als een „aanbieder van postdiensten’ in de zin van artikel 2, punt 1 bis, van richtlijn 97/67 [moet] worden aangemerkt wanneer zij ten minste een van de in artikel 2, punt 1, van die richtlijn vermelde diensten aanbiedt en die dienst of diensten betrekking heeft c.q. hebben op postzendingen” (arrest van 31 mei 2018, gevoegde zaken C-259/16 en C-260/16, punt 34).

Hieruit volgt dat, wil een bepaalde activiteit onder postdiensten vallen, het noodzakelijk is dat die activiteit ten eerste bestaat uit de activiteiten ophalen, sorteren, vervoeren of distributie (afzonderlijk – behalve in het geval van zuivere vervoersdiensten – of cumulatief) en dat die activiteit ten tweede betrekking heeft op postzendingen, dat wil zeggen zendingen in hun definitieve vorm op het moment dat zij door de exploitant van postdiensten in ontvangst worden genomen.

- 8 Wat het standpunt van AIT betreft, heeft de TAR het eerste middel van het beroep, dat in casu van belang is, afgewezen op grond dat de dienst in wezen wordt uitgevoerd volgens de richtsnoeren van verzoekster, die niet alleen bepaalt aan welke normen de dienst moet voldoen, maar ook het specifieke verloop ervan organiseert, door hulpmiddelen ter beschikking te stellen die een uitgebreide controle mogelijk maken. Dit strookt met het feit dat de bezorgdienst in de informatie aan het publiek aan Amazon Logistics wordt gekoppeld als alternatieve oplossing voor de dienstverlening door andere koerierdiensten.

Volgens de TAR „blijkt uit het dossier en heeft de Agcom AIT verweten dat zij zich er niet toe beperkt een bezorgdienst aan derden toe te vertrouwen die die derden zelfstandig uitvoeren, zij het met inachtneming van bepaalde normen. AIT blijkt veeleer haar eigen dienst te organiseren – zoals ook blijkt uit het feit dat deze als haar dienst wordt aangeprezen – door middel van een reeks overeenkomsten, richtsnoeren en controlebevoegdheden die van AIT de facto de principaal van de bezorgactiviteit maken. Gezien het voorgaande doet het feit dat de pakketbezorgdiensten formeel autonome entiteiten zijn, niet af aan de vaststelling dat de dienst aan AIT moet worden toegeschreven”.

- 9 De rechter in eerste aanleg was ook van mening dat de aangevoerde grieven niet afdeden aan het verwijt van de Agcom aan AIT dat zij gebruik had gemaakt van lokale koerierdiensten waarvan sommige geen machtiging hadden om postdiensten te verrichten. Volgens de TAR „kon verzoekster zich niet onttrekken aan de verplichting om na te gaan of de met de bezorging belaste koerierdiensten voldeden aan de wettelijke voorschriften om postdiensten te verrichten, aangezien zij geen gebruik maakte van een door derden aangeboden dienst, maar een eigen dienst aanbood, verricht door derden die voor de uitvoering van de bezorgactiviteit onder haar gezag stonden: het feit dat het netwerk van postdiensten aan verzoekster kan worden toegeschreven betekent noodzakelijkerwijs dat zij verplicht is ervoor te zorgen dat de entiteiten die in het netwerk actief zijn, over de nodige machtigingen beschikken. Bijgevolg vormt het verzuim van Amazon om dit na te gaan een eigen fout, die geheel aansluit bij het feit waarvoor de geldboete is opgelegd”.
- 10 Volgens de rechter in eerste aanleg zou aanvaarding van de benadering van verzoekster betekenen dat een product dat op de marktplaats wordt gekocht en via de dienst van Amazon Logistics wordt geleverd: i) wordt verpakt en klaargemaakt voor levering aan de eindafnemer; ii) naar de bestemming wordt vervoerd, eventueel na doorvoer via de delivery stations; iii) aan de eindafnemer wordt bezorgd zonder dat een van de actoren in het leveringsproces postactiviteiten verricht. Hieruit volgt dat een product een ogenschijnlijk volledige postverwerkingscyclus zou doorlopen zonder dat een van de entiteiten die daarbij betrokken zijn, een postactiviteit verricht.

III. HOGER BEROEP

11 In haar beroepschrift betwist AIT het vonnis in eerste aanleg en voert zij ter ondersteuning vijf middelen aan.

12 AIT voert vooraf als feiten aan dat:

- AIT geen „ongedifferentieerde” postdiensten aanbiedt aan iedereen die goederen logistiek moet beheren met het oog op de verzending ervan, en niet beschikt over voor het publiek toegankelijke ruimten en/of kantoren;
- AIT geen wagenpark bezit, geen chauffeurs in dienst heeft en zich in het algemeen niet bezighoudt met de bezorging van de goederen;
- AIT dus niet concurreert met de traditionele exploitanten van postdiensten en/of aanbieders van vervoersdiensten, maar juist klant bij hen is.

13 Met haar eerste middel [OMISSIS] betoogt AIT dat de regelgeving inzake postdiensten niet bepaalt dat entiteiten die enkel een postdienst organiseren die door derden wordt verricht, aan de vergunningsregeling onderworpen zijn en dat de Agcom bijgevolg de administratieve overtredingen ten onrechte naar analogie naar haar heeft uitgebreid.

Volgens AIT kan het enkel organiseren van een activiteit die door derden wordt verricht, en die past in de context van (en een aanvulling vormt op) de overeenkomst tussen Amazon en de derde verkoper die de marktplaats gebruikt om zijn producten te verkopen, redelijkerwijs geen postdienst vormen.

AIT voert verder aan dat een besluit van de Spaanse regelgevende instantie voor de postsector (de Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia), dat vergelijkbaar is met het in de onderhavige zaak aan de orde zijnde besluit, door de Spaanse bestuursrechters in zijn geheel nietig is verklaard.

14 [OMISSIS] *[middel dat niet relevant is voor deze verwijzing]*

15 Met haar derde middel [OMISSIS] herhaalt AIT de grieven waarmee zij het besluit betwist voor zover daarin wordt gesteld dat Amazon „eenzijdig de technische en economische voorwaarden” van de door de pakketbezorgdiensten verrichte diensten bepaalt.

AIT voert in dat verband aan dat:

- de door de Agcom verzamelde documenten geen precieze aanwijzingen bevatten waaruit blijkt dat er in abstracto sprake is van bestuurs- en coördinatiebevoegdheden ten aanzien van de pakketbezorgdiensten;
- in de overeenkomsten tussen AIT en de pakketbezorgdiensten daarentegen uitsluitend de voorwaarden worden vastgelegd voor de uitvoering van de specifieke dienst ten aanzien van (alleen) Amazon, en dat die beogen, zoveel mogelijk, te waarborgen dat de klanten van Amazon hun bestelling kunnen

ontvangen op het bij de aankoop aangegeven tijdstip, terwijl Amazon op geen enkele manier ingrijpt in de contractuele betrekkingen die de lokale koerierdiensten vrij met andere marktdeelnemers kunnen onderhouden;

– het feit dat de door de pakketbezorgdiensten verrichte activiteiten aan AIT kunnen worden toegerekend, evenmin kan worden afgeleid uit het in het besluit benadrukte feit dat in de communicatie met de klanten de diensten van die AIT in het algemeen aan Amazon worden toegewezen.

16 [OMISSIS] *[middelen die niet relevant zijn voor deze verwijzing]*

17 Tot slot vraagt AIT dat het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen wordt verzocht:

– „Staat het Europees recht, en in het bijzonder artikel 2, punten 1 en 1 bis, en artikel 9, leden 1 en 2, van richtlijn 97/67/EG, zoals gewijzigd bij richtlijn 2008/6/EG, in de weg aan de toepassing van een nationale regeling, in het bijzonder artikel 1, lid 2, onder a) en o), en artikel 6, lid 1, van d.lgs. nr. 261 van 22 juli 1999, waarbij deze richtlijn wordt omgezet, voor zover zij het aanbieden van door derden verrichte postdiensten gelijkstelt met het verrichten van een zelfstandige postdienst?”;

– „Staat het Europees recht, en in het bijzonder artikel 2, punten 1 en 1 bis, en artikel 9, leden 1 en 2, van richtlijn 97/67/EG, zoals gewijzigd bij richtlijn 2008/6/EG, in de weg aan de toepassing van een nationale regeling, in het bijzonder artikel 1, lid 2, onder a) en o), en artikel 6, lid 1, van d.lgs. nr. 261 van 22 juli 1999, waarbij deze richtlijn wordt omgezet, voor zover zij entiteiten die louter door derden verrichte postdiensten aanbieden, verplicht te beschikken over een algemene machtiging, en wordt deze verplichting gerechtvaardigd door de noodzaak om de naleving te waarborgen van de essentiële eisen inzake het aanbieden van postdiensten?”

18 [OMISSIS] De Agcom concludeert tot verwerping van het hoger beroep.

19 [OMISSIS] *[nationale procedure]*

IV. UNIERECHTELIJKE BEPALINGEN

20 Richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst, zoals aangevuld en gewijzigd, bepaalt:

Artikel 2

„In deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. postdiensten: diensten die bestaan in het ophalen, het sorteren, het vervoeren en de distributie van postzendingen;

1 bis. leverancier van postdiensten: onderneming die een of meer postdiensten aanbiedt; [...]

4. ophalen: de handeling waarmee een aanbieder van postdiensten postzendingen ophaalt;

5. distributie: de handelingen die het sorteren in distributiecentra en het bestellen van postzendingen aan de geadresseerden omvatten; [...]

6. postzending: geadresseerde zending in de definitieve vorm die een aanbieder van postdiensten verzorgt. Naast brievenpost worden bijvoorbeeld als postzending aangemerkt: boeken, catalogi, kranten, tijdschriften en postpakketten die goederen met of zonder handelswaarde bevatten; [...]

14. machtiging: iedere toestemming waarbij specifieke rechten en verplichtingen worden vastgelegd voor de postsector en waarbij ondernemingen wordt toegestaan postdiensten aan te bieden en in voorkomend geval netwerken voor het aanbieden van zulke diensten tot stand te brengen en/of te exploiteren, in de vorm van een ‚algemene machtiging’ of ‚individuele vergunning’, zoals hierna omschreven:

– ‚algemene machtiging’: iedere machtiging, ongeacht of deze voortvloeit uit een ‚categoriale vergunning’ dan wel uit algemene wetgeving en ongeacht of dergelijke regelgeving registratieprocedures vergt, waarbij de aanbieder van postdiensten geen uitdrukkelijk besluit van de nationale regelgevende instantie behoeft te verkrijgen voordat hij de aan de machtiging ontleende rechten mag uitoefenen;

– ‚individuele vergunning’: een machtiging die door een nationale regelgevende instantie wordt verleend en waarbij aan een aanbieder van postdiensten specifieke rechten worden verleend of waarbij de activiteiten van die onderneming aan specifieke verplichtingen worden onderworpen die in voorkomend geval de algemene machtiging aanvullen, en waarbij de aanbieder van postdiensten niet gerechtigd is de desbetreffende rechten uit te oefenen alvorens hij het door de nationale regelgevende instantie genomen besluit heeft ontvangen; [...].”

Artikel 9

„1. Voor diensten die buiten de werkingssfeer van de universele dienst vallen, kunnen de lidstaten algemene machtigingen instellen, voor zover dit noodzakelijk is om de naleving van de essentiële eisen te waarborgen.

2. Voor diensten die binnen de werkingssfeer van de universele dienst vallen, kunnen de lidstaten machtigingsprocedures instellen, met inbegrip van individuele

vergunningen, voor zover dit noodzakelijk is om de naleving van de essentiële eisen te waarborgen en de universele dienstverlening te verzekeren. [...].”

- 21 De overwegingen 14, 17, 27 en 28 van richtlijn 2008/6 tot wijziging van richtlijn 97/67/EG luiden als volgt:

„(14) Er kan een aantal factoren worden aangewezen die als drijvende kracht voor verandering in de postsector fungeren, namelijk de vraag en de veranderende behoeften van de gebruiker, organisatorische veranderingen, automatisering en de invoering van nieuwe technologieën, substitutie door elektronische communicatiemiddelen en de openstelling van de markt. Om de concurrentie aan te kunnen, op nieuwe wensen van consumenten in te spelen en nieuwe financieringsbronnen aan te boren, kunnen aanbieders van postdiensten hun activiteiten diversifiëren door e-handeldiensten of andere diensten van de informatiemaatschappij aan te bieden.”

„(17) Louter vervoer dient niet als postdienst te worden beschouwd. [...].”

„(27) Aanbieders van postdiensten kunnen ertoe worden verplicht bij te dragen tot de financiering van de universele dienst, wanneer voorzien is in een compensatiefonds. Om te bepalen welke ondernemingen ertoe kunnen worden verplicht om tot een compensatiefonds bij te dragen, dienen de lidstaten na te gaan of de door die ondernemingen aangeboden diensten uit het oogpunt van de gebruiker kunnen worden aangemerkt als diensten die onder de werkingssfeer van de universele dienst vallen, aangezien zij in voldoende mate uitwisselbaar zijn met de universele dienst, rekening houdend met de kenmerken van de diensten, inclusief aspecten die een meerwaarde verlenen, alsook met het beoogde gebruik en de prijsstelling. Deze diensten hoeven niet noodzakelijkerwijze alle kenmerken van de universele dienst te vertonen, zoals dagelijkse bestelling of volledige nationale dekking.”

„(28) Teneinde bij het bepalen van de door de bovenbedoelde ondernemingen te leveren bijdrage in de kosten van het aanbieden van de universele dienst in een lidstaat aan het evenredigheidsbeginsel te voldoen, dienen de lidstaten transparante en niet-discriminerende criteria te hanteren, zoals het aandeel van deze ondernemingen in de activiteiten die in de betrokken lidstaat binnen de werkingssfeer van de universele dienst vallen. De lidstaten kunnen voorschrijven dat de dienstenaanbieders die aan een compensatiefonds moeten bijdragen, een passende gescheiden boekhouding invoeren teneinde de werking van het fonds te garanderen.”

V. NATIONALE BEPALINGEN

- 22 Decreto legislativo 22 luglio 1999, n. 261 (Attuazione della direttiva 97/67/CE concernente regole comuni per lo sviluppo del mercato interno dei servizi postali comunitari e per il miglioramento della qualità del servizio) (wetsbesluit nr. 261 van 22 juli 1999 tot omzetting van richtlijn 97/67/EG betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor

postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst), bevat, voor zover hier van belang, in artikel 1 („Definities”) definities die overeenstemmen met de definities in artikel 2 van richtlijn 97/67/EG.

In artikel 6 van d.lgs. nr. 261/1999 („Algemene machtiging”) is het volgende bepaald:

„1. Voor het aanbieden van diensten aan het publiek die niet vallen onder de universele dienst, met inbegrip van de levering van privébriefbussen voor de bestelling van post, is een algemene machtiging van het ministerie van Economische Ontwikkeling vereist.

1 bis. De afgifte van een algemene machtiging kan, ook voor de aanbieder van de universele dienst, gelet op de situatie van de markt en de organisatie van de postdiensten, worden onderworpen aan welomschreven universeledienstverplichtingen inzake onder meer de kwaliteit, de beschikbaarheid en de prestaties van de betrokken diensten, of aan verplichtingen financieel bij te dragen aan de in artikel 10 van dit besluit bedoelde kostendelingsregelingen. Deze verplichtingen worden vastgesteld bij besluit van de regelgevende instantie.

2. De regelgevende instantie stelt binnen 180 dagen na de inwerkingtreding van de decreto legislativo tot omzetting van richtlijn 2008/6/EG bij besluit vast in welke gevallen met de activiteit van start kan worden gegaan zodra aan het ministerie van Economische Ontwikkeling, door middel van een gecertificeerde e-mail of aangetekende zending met ontvangstbevestiging, een gewaarmerkte verklaring van begin van activiteit is verstuurd, en in welke gevallen 45 dagen na ontvangst van deze kennisgeving met de activiteit van start kan worden gegaan, behalve ingeval van weigering door het ministerie; indien om verduidelijkingen of documenten wordt verzocht, wordt deze termijn geschorst tot de ontvangst daarvan. Indien de toestemming onwettig tot stand is gekomen, wordt zij nietig verklaard, tenzij de betrokkene, indien mogelijk, het probleem binnen de gestelde termijn kan verhelpen.

3. Het in lid 2 bedoelde besluit bepaalt de vereisten [en] verplichtingen waaraan moet worden voldaan door entiteiten die activiteiten verrichten waarvoor een algemene machtiging vereist is, met inbegrip van de verplichtingen ter zake van arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden bedoeld in artikel 18 bis, de wijze van toezicht in de bedrijfsruimten en de procedures voor aanmaning, schorsing en oplegging van een verbod tot uitoefening van de activiteit bij niet-nakoming van de verplichtingen.”

Lid 5 van artikel 21 („Sancties”) van d.lgs. nr. 261/1999 bepaalt dat „[w]ie diensten verleent die buiten de werkingssfeer van de universele postdienst vallen zonder de verklaring te hebben overgelegd of zonder, in voorkomend geval, de voorgeschreven termijn te hebben afgewacht, wordt bestraft met een administratieve geldboete van 5 000 tot 150 000 EUR”.

- 23 Bijlage A bij besluit nr. 129/15/CONS van de Agcom (Regolamento in materia di titoli abilitativi per l’offerta al pubblico di servizi postali – regeling voor vergunningen voor het aanbieden van postdiensten aan het publiek), die ratione temporis van toepassing is, bepaalt, voor zover hier van belang:

Artikel 1 („Definities”)

„1. Voor de toepassing van deze regeling wordt verstaan onder: [...]

g) ‚postdiensten’: diensten die bestaan in het ophalen, het sorteren, het vervoeren en de distributie van postzendingen, daaronder begrepen diensten die vallen binnen de werkingssfeer van de universele postdienst; [...]

r) ‚zuivere vervoersdiensten’: verrichten van vervoerswerkzaamheden onder uitsluiting van andere werkzaamheden die behoren tot de fasen van de postdiensten omschreven in punt g).

2. Voor hetgeen niet uitdrukkelijk in dit artikel is vermeld, wordt verwezen naar de definities in artikel 1, lid 2, van d.lgs. [nr. 261/1999] en naar de definities in de besluiten van de Agcom voor de postsector.”

Artikel 8 („Postdiensten waarvoor een algemene machtiging is vereist”)

„1. Voor het aanbieden van postdiensten aan het publiek die niet onder de universele dienst in de zin van de decreto legislativo vallen, moet een algemene machtiging worden verkregen.

2. Een algemene machtiging is ook vereist om een enkele fase van de activiteiten van de in lid 1 bedoelde postdiensten te verrichten en om postdiensten met toegevoegde waarde aan te bieden.

[...]

4. Voor zuivere vervoersdiensten is geen algemene machtiging vereist.”

- 24 Besluit nr. 129/15/CONS is vervolgens ingetrokken en vervangen door besluit nr. 388/24/CONS, dat echter ratione temporis niet van toepassing is op de onderhavige zaak.

VI. MOTIVERING VAN HET VERZOEK OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING

- 25 De onderhavige zaak vindt haar oorsprong in de veranderingen op de markt voor postdiensten, voornamelijk als gevolg van de opmars van de elektronische handel. De onlineverkoop van goederen, ook op detailhandelsniveau, gaat gepaard met de levering ervan aan de eindkoper. De ondernemingen die het product verkopen (of die bemiddelingsdiensten bij de verkoop aanbieden), zorgen dus ook voor de bezorging van de individuele pakketten. Hierdoor zijn nieuwe soorten ondernemingen ontstaan die niet volledig beantwoorden aan het traditionele beeld

- van exploitanten van postdiensten, maar geïntegreerde diensten aanbieden, waaronder ook bezorging van poststukken.
- 26 Het feit dat deze nieuwe bedrijfsmodellen onder de postdiensten kunnen vallen, heeft belangrijke praktische gevolgen, aangezien de marktdeelnemers, wanneer zij als exploitanten van postdiensten worden gekwalificeerd, worden onderworpen aan de sectorregels, op grond waarvan de lidstaten kunnen voorzien in een administratieve vergunningsregeling die tot doel heeft de naleving van de „essentiële eisen” te waarborgen (artikel 9 van richtlijn 97/67/EG) en de lidstaten deze exploitanten kunnen verzoeken bij te dragen aan de financiering van de universele dienst (artikel 7 van richtlijn 97/67/EG).
 - 27 De in de onderhavige zaak aan de orde zijnde activiteiten van AIT bestaan in het beheer van enkele logistieke magazijnen (de zogenaamde delivery stations) en van de betrekkingen met de lokale koerierdiensten waarmee Amazon samenwerkt voor de leveringen ter plaatse van de goederen die in de store Amazon.it worden aangekocht.
 - 28 In casu wordt de bezorgdienst fysiek uitgevoerd door de lokale koerierdiensten waarop Amazon een beroep doet. Zij ontvangen de goederen van Amazon en leveren die af bij de uiteindelijke geadresseerden. De lokale koerierdiensten zijn derden ten opzichte van Amazon.
 - 29 Zoals hierboven uiteengezet kwam de Agcom op basis van een zorgvuldig onderzoek van de contractuele betrekkingen tussen AIT en de lokale koerierdiensten [OMISSIS] echter tot de conclusie dat Amazon niet louter een gebruiker is van een postdienst die door anderen wordt verricht, maar integendeel de organisator en principaal van deze dienst is en als zodanig als een „aanbieder van postdiensten” kan worden gekwalificeerd.
 - 30 Zoals gezegd heeft de Agcom AIT een boete opgelegd omdat AIT samen met AIL „op het Italiaanse grondgebied, zonder over de vereiste vergunning te beschikken, een unitair netwerk tot stand heeft gebracht om fasen van de postdienst te verzorgen, waarvan zij de juridische, technische en economische voorwaarden heeft bepaald en waarbij zij voor de bezorgfase een beroep heeft gedaan op zeven vennootschappen die niet beschikten over een algemene machtiging om deze dienst te verrichten”. [OMISSIS]
 - 31 De verwijzende rechter acht het noodzakelijk aan het Hof van Justitie een vraag te stellen over de uitlegging van richtlijn 97/67/EG en in het bijzonder over het begrip „aanbieder van postdiensten”.
 - 32 Bij richtlijn 97/67/EG is op communautair niveau een regelgevingskader voor de postsector vastgesteld.
 - 33 Voor zover hier van belang, volstaat het eraan te herinneren dat de richtlijn enerzijds de „universele postdienst” regelt, die „een minimumpakket diensten van een duidelijk omschreven kwaliteit omvat, welk pakket in alle lidstaten tegen een

betaalbare prijs aan alle gebruikers [...] moet worden aangeboden”. Anderzijds bepaalt de richtlijn dat voor „postdiensten” die buiten de werkingssfeer van de universele dienst vallen, de lidstaten algemene machtigingen kunnen instellen, voor zover dit noodzakelijk is om de naleving van de essentiële eisen te waarborgen (artikel 9, lid 1).

- 34 Overeenkomstig artikel 2, punt 1, van richtlijn 97/67/EG heeft het begrip „postdiensten” betrekking op diensten die bestaan in het ophalen, het sorteren, het vervoeren en de distributie van postzendingen.
- 35 Artikel 2, punt 1 bis, dat is toegevoegd bij richtlijn 2008/6, bepaalt dat een onderneming moet worden gekwalificeerd als „leverancier van postdiensten” indien die onderneming een of meer van de in artikel 2, punt 1, vermelde diensten „aanbiedt”.
- 36 Volgens de verwijzende rechter, en onverminderd eventueel later diepgaander onderzoek van de feiten dat ook na de prejudiciële beslissing kan worden verricht, wijzen de specifieke feiten van de zaak erop dat Amazon de dienst organiseert en in die zin de dienst „aanbiedt”. Het feit dat AIT voor de daadwerkelijke en fysieke verrichting van deze diensten gebruikmaakt van de werkzaamheden van andere rechtspersonen dan Amazon die formeel autonoom zijn, sluit op zich niet uit dat AIT zelf ook een aanbieder van deze diensten is.
- 37 Naar de letter genomen verwijst de definitie in artikel 2, punt 1 bis, van richtlijn 97/67/EG om te beginnen naar de entiteit die een of meer postdiensten „aanbiedt”, zonder de werkingssfeer ervan te beperken tot alleen exploitanten die deze diensten zelf en rechtstreeks verrichten.
- 38 Bovendien zijn de specifieke contractuele voorwaarden die de lokale koerierdiensten aan AIT binden van dien aard dat Amazon wordt belast met het beheer van de personele en materiële middelen die nodig zijn om de bezorgdienst uit te voeren, waarbij de mogelijkheid voor de individuele lokale koerierdiensten om als ondernemer onafhankelijk te handelen zeer sterk wordt beperkt.
- 39 Zoals hierboven is uiteengezet, is het in dit verband Amazon die de specifieke te verrichten activiteiten nauwgezet plant (Amazon organiseert de dagelijkse bezorgronde van elke koeriersdienst) en die het verloop van deze activiteiten tijdens de uitvoering ervan en achteraf controleert, onder meer door middel van apparaten die aan het personeel worden verstrekt. Amazon kan zelfs individuele werknemers bij de lokale koerierdiensten die haar niet bevallen, laten ontslaan.
- 40 Volgens de verwijzende rechter, en onder voorbehoud van de beoordelingen die het Hof van Justitie op dit punt zal maken, gaan dergelijke contractuele betrekkingen verder dan gewone betrekkingen die natuurlijk bestaan tussen de aanbieders van postdiensten en de personen die een beroep doen op die diensten.
- 41 Bijgevolg stelde Agcom in haar „inhoudelijke” benadering terecht dat ook een entiteit die, in de hierboven uiteengezette zin, deze dienst daadwerkelijk

organiseert terwijl zij de uitvoering van de fysieke activiteiten aan derden toevertrouwt die slechts op papier autonoom zijn, als een aanbieder van postdiensten moet worden beschouwd.

- 42 In dit verband kan mutatis mutandis worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak Uber, waarin werd geoordeeld dat de door deze marktdeelnemer verrichte activiteit niet alleen een bemiddelingsdienst is die erin bestaat dat door middel van een smartphoneapp een particuliere bestuurder, die zijn eigen voertuig gebruikt, in contact wordt gebracht met een persoon die een stadstraject wil afleggen.

Bij die gelegenheid wees het Hof van Justitie op het volgende:

„[...] In een situatie zoals bedoeld door de verwijzende rechterlijke instantie, waarin het passagiersvervoer wordt uitgevoerd door particuliere bestuurders die hun eigen voertuig gebruiken, creëert de aanbieder van deze bemiddelingsdienst immers tegelijkertijd een aanbod van stadsvervoerdiensten die hij, met name door middel van IT-instrumenten zoals de in het hoofdgeding aan de orde zijnde app, toegankelijk maakt en waarvan hij de algemene werking organiseert ten behoeve van personen die op dat aanbod wensen in te gaan voor het afleggen van een stadstraject.

Dienaangaande blijkt uit de gegevens waarover het Hof beschikt, dat de bemiddelingsdienst van Uber is gebaseerd op de selectie van particuliere bestuurders die hun eigen voertuig gebruiken, aan wie deze vennootschap een app bezorgt, zonder welke, enerzijds, deze bestuurders niet ertoe zouden worden gebracht om vervoerdiensten te leveren, en, anderzijds, de personen die een stadstraject wensen af te leggen, geen toegang zouden hebben tot de diensten van die bestuurders.

Bovendien oefent Uber een beslissende invloed uit op de dienstverrichtingsvoorwaarden van die bestuurders. Aangaande dit laatste punt blijkt met name dat Uber, middels de gelijknamige app, op zijn minst de maximumprijs van de rit vaststelt, dat deze vennootschap deze prijs int bij de klant vooraleer een deel hiervan terug te storten aan de particuliere bestuurder van het voertuig en een zekere controle uitoefent op de kwaliteit van de voertuigen, van hun bestuurders en op het gedrag van deze laatsten, die eventueel kan leiden tot hun uitsluiting.

Deze bemiddelingsdienst moet dus worden beschouwd als een integrerend deel van een dienstenpakket waarvan het hoofdelement bestaat in een vervoerdienst [...]” (Hof van Justitie, Grote kamer, 20 december 2017, C-434/15, punten 38-41).

- 43 Ook in de onderhavige zaak zijn de contractuele betrekkingen tussen Amazon en de lokale koerierdiensten van dien aard dat Amazon „een beslissende invloed [uitoefent] op de dienstverrichtingsvoorwaarden” van de postdienst en dat moet worden geoordeeld dat Amazon zelf, naast de lokale koerierdiensten, een postdienst „aanbiedt”.

- 44 De contractuele betrekkingen tussen Amazon en de lokale koerierdiensten [OMISSIS] als geheel worden door AIT op zich niet betwist.
- 45 AIT betoogt daarentegen, met name met haar derde middel, dat deze elementen niet volstaan om te concluderen dat er sprake is van „bestuurs- en coördinatiebevoegdheden” ten aanzien van de lokale koerierdiensten, die volgens haar geen enkele dwang of controle door Amazon ervaren wat betreft hun contractuele betrekkingen met derden.
- 46 Opgemerkt zij echter dat het besluit niet tot doel had aan te tonen dat er een zeggenschapsrelatie in de zin van artikel 2359 van de codice civile (burgerlijk wetboek) bestaat of dat de lokale koerierdiensten worden bestuurd en gecoördineerd door Amazon in de zin van artikel 2497 en volgende van het burgerlijk wetboek. Wanneer het hele besluit wordt gelezen, blijkt niet dat de term „moederentiteit” die erin wordt gebruikt onder verwijzing naar Amazon, in technische zin wordt gebruikt om op te roepen tot toepassing van de hierboven vermelde wetgeving inzake vennootschappen.
- 47 Integendeel, in het besluit werd beoogd aan te geven dat er sprake is van een aanzienlijke inmenging van Amazon in de specifieke activiteiten die de lokale koerierdiensten ten behoeve van Amazon verrichten en wel in die mate dat Amazon, voor de toepassing van de sectorregels betreffende postdiensten, kan worden beschouwd als een entiteit die, samen met AIL, een postdienst aanbiedt.
- 48 Het standpunt van de Agcom wordt bevestigd door verordening (EU) 2018/644 van het Europees Parlement en de Raad van 18 april 2018 betreffende grensoverschrijdende pakketbezorgdiensten. Die verordening is weliswaar niet van toepassing op de onderhavige zaak (noch *ratione temporis*, noch *ratione materiae*, aangezien grensoverschrijdende postzendingen in deze zaak niet specifiek aan de orde zijn), maar biedt toch nuttige uitleggingsaanwijzingen.
- 49 De verordening bevat namelijk voorschriften die een aanvulling vormen op die van richtlijn 97/67/EG en verwijst naar de definities in artikel 2 van die richtlijn, maar bevat ook eigen definities.
- 50 Met name wordt in artikel 2, punt 3, van verordening 2018/644 van „aanbieder van pakketbezorgdiensten” de volgende definitie gegeven: „een onderneming die een of meer pakketbezorgdiensten aanbiedt, met uitzondering van ondernemingen die in slechts één lidstaat gevestigd zijn, die uitsluitend binnenlandse pakketbezorgdiensten aanbieden in het kader van een verkoopovereenkomst en die in het kader van die overeenkomst eronder vallende goederen zelf aan de gebruiker bezorgen”.

In punt 4 van datzelfde artikel 2 wordt „onderaannemer” gedefinieerd als „een onderneming die ten behoeve van de aanbieder van pakketbezorgdiensten pakketten ophaalt, sorteert, vervoert of distribueert”.

- 51 Uit die verordening blijkt dus dat een aanbieder van pakketbezorgdiensten die hoedanigheid blijft behouden en onderworpen is aan de desbetreffende regels, zelfs wanneer hij zijn diensten via een onderaannemer „aanbiedt”.
- 52 Op overeenkomstige wijze moet ervan worden uitgegaan dat voor de toepassing van richtlijn 97/67/EG een „aanbieder van postdiensten” ook die hoedanigheid blijft behouden wanneer de door hem aangeboden diensten fysiek worden verricht door andere marktdeelnemers waaraan deze activiteiten in het kader van de hierboven beschreven contractuele betrekkingen worden toevertrouwd.
- 53 De noodzaak om de activiteiten van een entiteit als AIT – die weliswaar de levering en distributie van de postpakketten niet fysiek verricht in de aangegeven zin, maar die activiteiten op de hierboven beschreven wijze organiseert – aan de vergunningsregeling te onderwerpen, blijkt ook uit een teleologische lezing van de toepasselijke regelgeving.
- 54 Artikel 9, lid 1, van richtlijn 97/67/EG bepaalt namelijk dat de lidstaten voor niet-voorbehouden diensten die buiten het toepassingsgebied van de universele dienst vallen, machtigingen kunnen instellen, „om de naleving van de essentiële eisen te waarborgen”.
- 55 De „essentiële eisen” worden gedefinieerd in artikel 2, punt 19, als „niet-economische redenen van algemeen belang die een lidstaat ertoe kunnen bewegen voorwaarden inzake het aanbieden van postdiensten op te leggen. Deze redenen zijn het vertrouwelijke karakter van de brievenpost, de veiligheid van het functioneren van het netwerk op het gebied van het vervoer van gevaarlijke stoffen, de naleving van arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden en regelingen voor sociale zekerheid die in wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen zijn vastgelegd en/of via collectieve onderhandelingen tussen de nationale partners zijn overeengekomen, in overeenstemming met het communautaire en het nationale recht, en, in gerechtvaardigde gevallen, de bescherming van gegevens, de bescherming van het milieu en de ruimtelijke ordening. Gegevensbescherming kan bestaan uit de bescherming van persoonsgegevens, het vertrouwelijke karakter van informatie die wordt doorgegeven en/of opgeslagen, alsmede de bescherming van de persoonlijke levenssfeer”.
- 56 Bij nadere beschouwing gelden deze eisen niet alleen voor de marktdeelnemers die de poststukken fysiek bezorgen, maar ook voor de marktdeelnemers die, zoals AIT, deze dienst organiseren door in aanzienlijke mate de wijze en tijdstippen waarop en de materiële en personele middelen waarmee deze dienst moet worden uitgevoerd, te bepalen. Door enkel de door Amazon gebruikte lokale koerierdiensten (waarvan sommige bovendien niet eens over de vereiste machtiging beschikten) aan de vergunningsregeling te onderwerpen, zou niet aan deze eisen worden voldaan.
- 57 Ten slotte wijst de verwijzende rechter erop dat de Agcom in het bestreden besluit heeft opgemerkt dat de activiteiten van de drie bestrafte vennootschappen, die tot

dezelfde groep behoren (alle bestrafte vennootschappen staan onder zeggenschap van de Amerikaanse moedermaatschappij Amazon.com, Inc., [OMISSIS]), onderling nauw samenhangen en dus, wat het opleggen van sancties betreft, samen moeten worden behandeld. De Agcom heeft in dit verband opgemerkt dat deze verbondenheid nuttig is om ervoor te zorgen dat „de dienstverlening rechtstreeks wordt beheerd door één besluitvormingscentrum dat uniformiteit kan verzekeren in de wijze waarop de dienst wordt verleend en in het kwaliteitsniveau van de dienst” [OMISSIS].

- 58 Het Hof van Justitie zal dus moeten beoordelen of en in hoeverre deze omstandigheid, betreffende het verband tussen de activiteiten van AIT (de verzoekende partij in deze zaak) en de twee andere vennootschappen waaraan een boete is opgelegd, relevant kan zijn voor de beantwoording van de aan het Hof voorgelegde uitleggingsvraag.
- 59 Om de hierboven uiteengezette redenen is de gestelde vraag in casu relevant, aangezien van het antwoord op die vraag afhangt of het eerste en het derde middel van het hoger beroep gegrond zijn, onverminderd eventuele latere feitelijke en juridische beoordelingen die na de prejudiciële beslissing zelf moeten worden verricht.
- 60 De prejudiciële vraag betreft bovendien kwesties die inhoudelijk niet identiek zijn aan een andere vraag die is opgeworpen in het kader van een soortgelijke zaak waarover de Unierechter reeds uitspraak heeft gedaan, en die dusdanige twijfels over de juiste uitlegging doen rijzen dat niet kan worden aangenomen dat de juiste uitlegging van het Unierecht zo evident is dat er redelijkerwijs geen ruimte voor twijfel kan bestaan.
- 61 Bijgevolg is voldaan aan de voorwaarden waaronder deze rechter in laatste aanleg krachtens artikel 267 VWEU [OMISSIS] een prejudiciële vraag kan stellen.
- 62 Volledigheidshalve wordt gepreciseerd dat bij deze kamer ook de door AIL [OMISSIS] en AIS [OMISSIS] ingestelde hogere beroepen aanhangig zijn, die eveneens op de terechtzitting van 10 juli 2025 zijn behandeld en hetzelfde besluit betreffen, en dat deze kamer bij afzonderlijke beschikkingen ook voor die zaken het Hof om een prejudiciële beslissing verzoekt krachtens artikel 267 VWEU.

VII. FORMULERING VAN DE VRAAG EN SCHORSING VAN DE PROCEDURE

- 63 In het licht van de voorgaande overwegingen verzoekt de Consiglio di Stato het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 VWEU om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Staan de artikelen 2 en 9 van richtlijn 97/67/EG in de weg aan een nationale regeling die activiteiten zoals de door AIT verrichte en in het bestreden besluit beschreven activiteiten onderwerpt aan de vergunningsregeling voor het aanbieden aan het publiek van postdiensten?”

64 [OMISSIS]

DICTUM

De Consiglio di Stato, afdeling rechtspraak (Zesde kamer), [OMISSIS] verzoekt:

a) het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de in de motivering geformuleerde vraag;

[OMISSIS]

Aldus besloten te Rome [OMISSIS] op 10 juli 2025 [OMISSIS]